

Når man de siste uker har tatt dagsavisene i hånden har disse struttet av prangende overskrifter. Som regel begynner disse artikler således: Aganca Havar~~e~~ melder gjennom London eller Radeo skriver i "Isvestia" og så følger beretninger om hendelser og uttalel/ser fra partibetønte politikere i utlandet. Den Norske presse det være sig fra den mest stokk konservative til den ultraradikale forsøker å overgå hinannen med å skape gjæring og usikkerhet om de internasjonale forhold. En presse bør være sig sitt ansvar bevist når den behandler politiske spørsmål ikke bare av innenriksk men også av utenriksk art. Det er klart at en radikal presse som henter sine idealer fra sovjet alltid vil se på politiske hendelser ellers i europa efter sitt livssyn, og omvendt de konservative aviser vil betrakte hendelsene fra sin livsinnstilling. Men herfra og til å gi sine lesere et objektivt bilde av hvad der virkelig foregår er et stort sprang. Vi er helt klat over at den innsats den norske presse gjør ikke spiller det minste rolle for den politiske utvikling ute i verden, men at den i høiden kan ~~og~~ opna å skade oss selv og vort eget land i utlandet. Hvor stor skade imidlertid disse kritikkløst inntatte meldinger fra utlandet kan bevirke i våre egne hjemlige forhold kan man kun ane. Saken er ~~at~~ nemlig den at minst 90% ~~av~~ av dagspressens lesere selv ikke er istand til å opgjøre sig nogen objektiv ~~mening~~ mening om de storpolitiske hendelser. Og her er det at pressen har en oppgave, nemlig å tilrettelegge stoffet og bringe objektive kommentarer til de meldinger som kommer fra utlandet.

Når nu Dagbladet og dets følgesvende stadig skriker op om

forestående krigsfare så beror vel ikke dette som onde tunger har ment bare på at de vil sikre sig mot en gjentakelse av den tabbe partiets gamle leder Gunnar Knudsen gjorde da han umiddelbart før verdenskrigens utbrudd forsikret at den politiske himmel var helt ren.

Det tragiske ved denne journalistikk er ikke at den på noen måte dekker venstres fører herr Mowinckels syn på utenrikspolitikk og folkeforbund, men at den er et typisk tegn på jødisk ~~jødisk~~ revolverjournalistikk. Det karakteristiske for sådan journalistikk er at den bringer sensasjonsmeldinger for egen vinding skyld idet den spekulerer i menneskers tilbøielighet til sensasjon og sladder.---

Når vi nu har tenkt for fremtiden å bringe en ukentlig oversikt over de politiske hendelser i utlandet vil vi bestrebe oss for å gjøre dette på en så objektiv måte som mulig. Idet vi vil forsøke å analysere de stridende parter gjensidige standpunkter. Vår innstilling like overfor utlandet er karakterisert ved at vi ikke ønsker nogen innblanding i våre egne forhold fra utlandet og vi ønsker heller ikke å blande oss inn i andres forhold. Vi er berett til samarbeide med alle andre nasjoner som deler samme syn idet vi i kraft av den historiske utvikling forstår nødvendigheten og nytten av et mellomfolkelig samarbeide såvel økonomisk som kulturelt.-----

Som bekjent foregår der i disse dage storpolitiske begivenheter hvis fulle forståelse krever at man går helt tilbunns i deres forhistorie d.v.s. minst tilbake til freden i Versailles. En sådan gåen tilbunns i saken vilde imidlertid kreve en meget større plass enn bladet kan avse idag og vi må derfor innskrenke oss til å konstatere de påstande de stridende parter nemlig Tyskland på den ene og Frankrike og Belgien på den annen side hevder. Tyskland hevder at Frankrike ved å inngå en forsvarspakt med Rusland har krenket den såkalte Locarno-avtale idet der i pakten mellem Frankrike og Rusland bestemmes at hvis et av de to land blir angrepet skal det annet land hjelpe det angrepne.

Videre siger pakten at det forbeholdes de to land selv å bestemme om et av disse er angrepet. Alle andre forsvarspakter som er avsluttet efter at Folkeforbundet er opstått har derimot en bestemmelse om at Folkeforbundet skal utpeke hvem som er angriper og det er for en stor del utelatelsen av denne bestemmelse Tyskland anser som en fare for sin sikkerhet. Ennvidere hevder Tyskland at Frankrike og Tyskland i Locarnopakten har henvist alle stridigheter sig imellem til voldgift hvorfor der ikke skulde være noen grunn for Frankrike til å slutte en avtale med Rusland. Tyskland hevder nemlig at denne avtale kun kan være sluttet med henblikk på en eventuel krig mot Tyskland idet Frankrike har forsvarspakter med alle andre land medens Frankrike uttrykkelig har uttalt at det ikke berøres av en eventuell konflikt mellem Rusland og Japan. Ergo er pakten rettet mot Tyskland og betyr en krenkelse av Locarnopakten. Tyskland hevder videre i motsetning til Frankrike at Locarnopakten inndirekte blev dem påtvunget idet det var den eneste måte å få de franske tropper bort fra Rijnlandet på. Videre henviser Tyskland til det forhold at Frankrike og dets tidligere allierte har forpliktet sig til å avruste medens Frankrike istedetfor å avruste gjorde det stikk motsatte. Tyskland gikk derfor for et år siden til innførelse av almindelig verneplikt idet det mente derved å skaffe sig mere ~~høje~~ respekt for sine meninger.

Den økonomiske isolering Tyskland har været utsatt for efter verdenskrigen blev i høi grad forsterket efter at Tyskland kom med de bekjendte jödelove og forholdet er litt efter litt blitt så tilspisset at selv engelske ledende politikere fremholder at det ikke kan fortsette på denne måte, men at man må gi Tyskland dets gamle kolonier tilbake. Tyskland vil imidlertid ikke ad krigersk vei skaffe sig sine kolonier. På den annen side mener det at det ikke vil møte ved noget forhandlingsbord om den sak uten som fullt likeberettiget og likerespektet part som de øvrige stormakter. For å demonstrere denne sin fulle suverenitet har det derfor besatt den demilitariserte Rijnlandsone med å la 19 bataljoner rykke inn

og står der nu ialt 36000 mann soldater og politi i denne tidligere nøytrale sone. ^{Som} Sonen strekker sig fra grensen mot Frankrike og Belgien til 50 km. øst for Rihnen omfatter en befolkning på 14.7 mill.mennesker og ligger hjertet av Tysklands industri i denne sone. Tyskland hevder at ved denne besettelse på ingen måte truer den Belgiske eller Franske grense der foruten å være bemannet med over 100000 mann har verdens sterkeste befestninger. Besettelsen er kun å betrakte som et symbol på en gjenvunnet suverenitet over hele det tyske rike. Samtidig med besettelsen erklærte Tyskland sig berett til å forhandle med Locarno makterne d.v.s. Frankrike, Belgien, Italia og England om en ikke-angrepspakt der skulde gjelde i 25 år.

Frankrikes innstilling til de ovennevnte skritt er følgende: Besettelsen av den demilitariserte sone betegnes som et brudd på inngått forpliktelse og forlanger derfor at straffebestemmelser skal trede i kraft mot Tyskland, bestemmelser der er tatt inn i Locarno avtalen i tilfelde en av partene truer freden. Frankrike hevder ennvidere at den avsluttede avtale med Rusland ikke strider mot Locarno traktaten og at det altså ikke har gitt Tyskland noen som helst grunn til å bryte denne avtale, hvorfor det har latt Locarno makterne og Folkeforbundets råd innkalle for å behandle de skritt der bør tas. Forhandlingene finner i disse dager sted i London og er Tyskland innbudt til å delta i disse. Resultatet av disse forhandlinger kan idag ikke bestemt forutsies men det er helt sikkert at de vil betegne et vendepunkt i europeisk storpolitikk. Det er sterke makter som arbeider for en ennu strengere isolasjon av Tyskland og her går Frankrike ivrig sekundert av sovjetsamveldets representant hrr Litvinov og den lille entente i spissen. Seirer disse vil det uvegerlig bety en fortsatt kapprustning som i løpet av forholdsvis kort tid vil føre til en ny verdenskrig. På den annen side er der sterke røster som hevder at man må gripe den forsonende hånd Tyskland har rakt Frankrike og de andre vesteuropeiske land og skaffe en avspenning i den isolasjonspolitik som er drevet mot Tyskland. Seirer ~~denne~~

denne retning vil det bety at verdensfreden er sikret ialfald for de nærmeste 25 år og i denne tid kan grunnlaget for en varig verdensfred bygges op. Hvis de menn der sitter ved forhandlingsbordet virkelig vil arbeide i fredens og forsoningens ånd er mulighetene for dets virkeliggjørelse meget store.